

gjennem Sprængning af Finantsloven at tvinge Folkethinget til at give Afkald paa dets grundlovmæssige Ret. Og overfor en saadan Tilstand vil enhver Mands Stilling her i Landet blive simpel og klar. Der vil kun være at vælge imellem et Enten - Eller. Et af to, enten maa man gaa med dem, der ville bryde Loven, eller man maa gaa imod dem. Der er kun en af de to Ting at vælge. Der er mange af de nægtede Bevillinger, som jeg for mit Bedkommende havde ønsket givne, og jeg gjentager, at hvad der staar i min Magt at gjøre, vil jeg fremdeles gjøre, for at i alle Tilfælde en Del af disse Bevillinger maatte blive givne. Men der er ikke en eneste af disse Poster, endfige da henimod halvanden hundrede — hvoraf jo mangfoldige ere rene Bagateller, Glendigheder, der lige saa godt kunde vente 1 Mar, og 2 Mar, ja bestandig — der er, siger jeg, ikke en af disse Poster, selv blandt de vigtigste, uden at dens Gjen-nemførelse just nu i Dieblisset er af forsvindende Betydning i Sammenligning med Ufrænteligheden af Folkets Frihed og grund-lovmæssige Ret. Jeg gjentager derfor, at hvis den Stilling kommer til at foreligge, da er for mig Veien og Valget simpel og klar. Enhver, der vil bevare vor Grundlov, maa gaa med dem, der ville værne Loven, og mod dem, som ville bryde den.

Skrøter: Jeg maa erklære, at jeg vilde ønske, at dette Thing havde tilsendt Landstthinget Finantsloven i en noget rigeligere Affattelse, end fket er. Jeg tror, at en Del af disse Nægtelser ere fremkomne af en større Mistillid til Regjeringen, end den efter min Opfattelse fortjener, og af en temmelig vidt dreven Tvivl om Regjeringens Evne til at bruge de givne Bevillinger paa en hensigtsmæssig og forsvarlig Maade, og jeg har ogsaa stemt for en Del af de Bevillinger, der ere gjenoptagne af Landstthinget. Et andet Spørgsmaal er, om Folkethinget har været berettiget til at foretage disse Nægtelser, og da maa Svaret blive: Folkethinget har ikke alene været berettiget til at foretage disse Nægtelser, men er ogsaa berettiget til at fastholde dem allesammen. Jeg vilde imidlertid kun ønske, at det høie Thing ikke havde gjort saa udstrakt Brug af sin Berettigelse. Det undrer mig, at det høie Landstthing ikke paa et eneste Punkt har nægtet nogen Bevilling, som Folkethinget har givet, hvilket dog er dets grundlovmæssige Ret, en Ret, som jeg haaber, at Flertallet i dette Thing ikke vil bestride, at Landstthinget har. Der var i Landstthinget Tale om at nægte Bidragene til Høistolerne; det skulde det have gjort. Jeg finder, at der

ogsaa var Grund for Folkethinget til at stille sig meget kølig overfor disse Bevillinger, efter hvad der er fket ved Biby Høistole. Derimod har Landstthinget optaget henimod 5 Mill. Kr., som Folkethinget har nægtet, og efter de Udtalelser, der ere faldne i Landstthinget, kan jeg i hvert Fald ikke anse Landstthingets Gjenoptagelser som en Anmodning til Folkethinget, men som en Forbring til Folkethinget om, at det skal bevilge dem. Saaledes maa jeg opfatte det efter de Udtalelser, der ere faldne i Landstthinget og dets Grunde derfor ere, at man siger, at Folkethingets Motivering af Nægtelserne ikke er fyldestgjørende. Foriaavidt denne min Opfattelse er rigtig, foreligger der et tydeligt og klart Overgreb fra Landstthingets Side. Landstthinget fordrer ikke Rigeberettigelse, men det fordrer en overordnet Stilling over Folkethinget. Det fordrer at være Folkethingets Foresatte. Folkethinget skal komme til Landstthinget og give det gyldige Grunde, hvorfor det nægter Bevillinger, hvis Landstthinget billiger disse Grunde, giver det Nægtelsen sin allerhøieste Approbation, men hvis det ikke billiger den, nægter det sin Approbation paa Finantsloven, og for yderligere at øve et Tryk paa Folkethinget, er den midlertidige Finantslov forkastet, saa at der er stillet Folkethinget Valget imellem enten uopholdelig at gaa ind paa de Bevillinger, som dette Things Flertal mener det bør nægte, eller ogsaa, at vi skulle finde os i at forlade de lovbundne og blive fastede ud i lovløse Tilstande Ved Behandlingen af den midlertidige Finantslov beklagede man sig i Landstthinget over, at Folkethinget ikke optraadte som god Kollega overfor Landstthinget, idet vi herfra have sendt Loven over til Landstthinget affattet i en Form, om hvilken Landstthingets Udvalg i et tidligere Mar har udtalt, at Landstthinget ikke kunde modtage den, som den var. Det var forøvrigt heller ikke at handle som god Kollega fra Landstthingets Side at sende den tilbage til Folkethinget i en Form, som var forkastet af Folkethinget, og som her havde vaft stor Forargelse. Der-til kommer, at det vel er muligt, at Landstthinget i mindre væsentlige Spørgsmaal kan have viist nogen Smødefkommen imod Folkethinget, men i det Hele og Store har det sluttet en offensiv og defensiv Alliance med Regjeringen om at bekæmpe Folkethinget og om at reducere Folkethingets Indflydelse til det mindst Mulige. Hvis Landstthinget vilde have været god Kollega med os, saa var det blevet indigneret over den Brug, Regjeringen har gjort af sin Oppløsningsret, og saa havde det forenet sig med Folkethinget om at søge at formaa Hans Majestæt Kongen til at